

VŠEOBECNÉ ZNALOSTI

- 1 Hlavní město Venezuely se jmenuje:
 - a) Lima
 - b) La Paz
 - c) Caracas
- 2 Kdo je autorem románu *Vojna a mír*?
 - a) Michail Šolochov
 - b) L. N. Tolstoj
 - c) F. M. Dostojevskij
- 3 Co je erytrocyt?
 - a) červená krvinka
 - b) bílá krvinka
 - c) krevní destička
- 4 Kdo vynalezl penicilin?
 - a) J. Jánský
 - b) J. E. Purkyně
 - c) A. Fleming
- 5 Co znamená „carpe diem“?
 - a) na památku
 - b) užívej dne
 - c) pozdravuji vás
- 6 Kdy se odehrála Velká francouzská revoluce?
 - a) 14. 7. 1789
 - b) 4. 7. 1789
 - c) 14. 7. 1879
- 7 Kdo režíroval film *Pianista*?
 - a) Steven Spielberg
 - b) Jiří Menzel
 - c) Roman Polanski
- 8 Prvním americkým prezidentem byl:
 - a) G. Washington
 - b) A. Johnson
 - c) A. Lincoln
- 9 Kdo napsal operu *Turandot*?
 - a) P. I. Čajkovskij
 - b) F. Chopin
 - c) G. Puccini
- 10 Zkratka EAN se používá pro:
 - a) označení kvality výrobku
 - b) čárový kód
 - c) vyměnitelný disk

1 - c / 2 - b / 3 - a / 4 - c / 5 - b / 6 - a / 7 - c / 8 - a / 9 - c / 10 - b

HŘIVNA

březen 2013

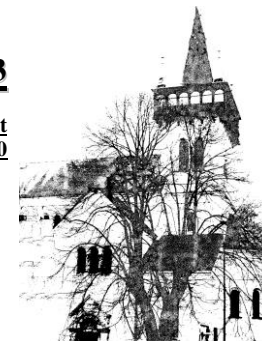
2013 / 05

www.farnost.semily.net
administrátor farností - tel. 739 909 500

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v Chuchelně (CH) nebo v Tatobitech (TT)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech

od 4.3.2013 do 17.3.2013

den	hod.	úmysl
04.03.	pondělí -----	
05.03.	úterý KA 18:00	za † Václava Škodu a zetě Jindřicha
06.03.	středa KA 8:00	za † Jiřího Lukse a sourozence
07.03.	čtvrtek KA 8:00	za manželku Magdu
08.03.	pátek KK 10:00	<i>bohoslužba podle misálu z r. 1962</i>
	KO 18:00	za † a zavražděné v Gondově a okolí <i>křížová cesta od 17:30</i>
09.03.	sobota KA 18:00	za živé a † z rodů a duše v očistci
10.03.	neděle	4. NEDĚLE POSTNÍ
	KO 8:30	za † Valeriku Ducháčovou
	TT 10:00	na úmysl
11.03.	pondělí KA 18:00	za farní společenství
12.03.	úterý KA 8:00	na úmysl
	KA 16:30	<i>dětská bohoslužba</i>
13.03.	středa KA 8:00	za farníky
14.03.	čtvrtek -----	
15.03.	pátek KO 18:00	za Boží požehnání a zdraví pro syna <i>křížová cesta od 17:30</i>
16.03.	sobota DD 13:30	na úmysl dárce
	KA 18:00	na úmysl dárce
17.03.	neděle	5. NEDĚLE POSTNÍ
	KO 8:30	za † Miladu a Stanislava Zápecovy, za † otce Emila Ochmana a syna Zdeňka
	TT 10:00	na úmysl
	CH 15:00	na úmysl

SVATÁ KOLETA Z CORBIE (6.3.)

Narodila se v roce 1381 v městečku Corbie ve francouzské Pikardii v rodině tesaře a v roce 1398 osiřela. Jejím poručníkem se stal opat zdejšího benediktinského kláštera, kde její otec dělal tesaře. Opat Raoul de Roye ji vedl k duchovnímu životu. Stala se bekyní a od roku 1402 žila jako poustevnice. Několikrát se jí zjevil sv. František a žádal ji, aby reformovala jeho řád. V roce 1406 proto navštívila papeže Benedikta XIII., který schválil její reformní plán na obnovení původních přísnějších regulí svatě Kláry a jmenoval ji abatyší všech klášterů, které založí nebo zreformuje.

Koleta zpočátku neměla se svou reformou úspěch. Její přísnou řeholí sv. Kláry kritizovaly řeholnice v jejím rodném Corbie. Odešla proto do Besançonu, kde v roce 1410 založila první reformní klášter a poté postupovala její obnova rychlejším tempem, především v krajích Franche-Comté, Artois a v jižním Německu. Koleta sama založila 17 klášterů ve Francii a ve Flandrech a mnoho dalších reformovala, takže když 6. března 1447 umírala, hlásilo se prý k její reformě na 140 klášterů.

Beatifikační proces začal sice už v roce 1472, ale blahorečena byla až roku 1740 papežem Klementem XII. V roce 1783 bylo její tělo převezeno z Gentu do Poligny. Za svatou ji prohlásil papež Pius VII. v roce 1807.

Je patronkou klarisek, tesařů, služebných a je vzývána jako přímluvkyně šťastného porodu, při neplodnosti a při bolestech hlavy, očí i jako pomocnice při horečce.

PŘILNUTÍ K PRAVÉMU BOHU

Slovo „modla“ či „idol“ je odvozeno z řečtiny a znamená „obraz“, „podoba“, „znázornění“, ale také „zrcadlo“, „přízrak“. Idol je klam, protože odtrhuje od reality toho, kdo mu slouží, aby jej uvedl do panství zdání. Není to pokušení naší doby, jež je tou jedinou dobou, v níž můžeme jednat účinně?

Je to také pokušení dělat modlu z minulosti, která už neexistuje, a přitom zapomínat na její nedostatky; pokušení dělat modlu z budoucnosti, která ještě neexistuje, a přitom věřit, že člověk svými vlastními silami může na zemi uskutečnit věčné štěstí!

Mezi dalšími pokušeními modloslužby je láska k penězům, touha po penězích, moci nebo i po vědění. Je ale nutné odsuzovat modloslužbu nikoliv člověka, který se jí dopouští. Před hříšníkem je totiž vždycky možnost obrácení a odpuštění.

Bůh nikdy nežádá na člověku, aby se zřekl svého rozumu! Rozum se nikdy nedostává do reálného rozporu s vírou! Jediný Bůh stvořil náš rozum, daroval nám víru a nabízí naší svobodě, aby ji přijala jako drahocenný dar.

Kult modloslužby je tím, co člověka odtrhává od této perspektivy, a rozum si pak vytváří modly. Prosme tedy Boha, který nás vidí a naslouchá nám, aby nám pomohl očistit se od všech model a přistoupit k pravdě našeho bytí, přistoupit k pravdě Jeho nekonečného Bytí!

Není snad pozvednutí kalichu spásy a vzývání Pánova jména právě tím nejlepším prostředkem „útku před modloslužbou“, jak to po nás žádá svatý Pavel? Pokaždé, když je slavena mše svatá, pokaždé když se Kristus svátostně zpřítomňuje ve své Církvi, uskutečňuje se dílo naší spásy.

Slavit Eucharistii proto znamená poznávat, že jedině Bůh je s to darovat nám štěstí

v plnosti, naučit nás pravým hodnotám, věčným hodnotám, které nikdy nezaniknou. Bůh je přítomen na oltáři, ale je přítomen také na oltáři našeho srdce, když ho přijímáme v eucharistické svátosti. Jenom On nás učí utíkat před modloslužbou a před přízraky mysli.

Kdo může pozvedat kalich spásy a vzývat jméno Páně ku prospěchu všeho Božího lidu, ne-li kněz? Nemějte strach! Nemějte strach darovat svůj život Kristu! Kněžskou službu a řeholní povolání v životě církve nikdy nic nenahradí. Nic nikdy nenahradí mši svatou za spásu světa!

(Benedikt XVI.)

MODLITBA ZA UZDRAVENÍ

Každý křesťan smí a má k Bohu přinést každou nemoc, i zdánlivě maličkosti, ať už formou, že nařiká nebo že se ptá v dětské bezprostřednosti Má s Bohem vlastně prohodit všechny věci svého života.

To se sice často děje přímo formou prosby, ale prvním krokem je stížnost, nářek, toto otevření se Bohu, v němž danou situaci stavíme do vztahu k Bohu. V tom již spočívá důvěra, že ten, který nikdy ani na toho nejmenšího tvora nezapomene (L 12,6), tím spíše vidí bolesti každého člověka.

Bůh však nejen naši nouzi vidí, ale také se s ní v Kristu solidarizuje a staví se na stranu člověka. Modlíci se si tedy za druhé uvědomuje, že sám Kristus „nese mou nemoc“ (Iz 53, 4) a bere na sebe moje bolesti. Bůh tedy nezůstává nezúčastněným protějškem, kterému bych mohl něco vyčítat, ale stává se společně se mnou zranitelným a stojí takto vedle mne. Přes tento krok bychom se neměli příliš rychle dostávat, protože tvoří podstatný základ pro další modlitbu.

Dalším krokem je akceptování dané, přítomné situace. Tím se nemyslí už napřed nemoc „přijmout“ jako něco nezměnitelného, nýbrž říci „ano“ k tomu, že ona tu už je a že tento stav jako takový objímá i sám Bůh, a to i tehdy, kdyby jeho příčinou byl nějaký konkrétní hřích.

(Norbert Baumert)

JEŽÍŠOVO „TATI“

V hodině největší nouze, kdy s jistotou věděl, že bude svým lidem odmítnut a usmrcen, nenalezl Ježíš nic lepšího než se modlit. Zápasil s Bohem o smysl a osud svého poslání a probojovával se současně k tomu, aby přijal vrchol svojí cesty lásky. A právě v této hodině temnoty zaznívá ono typicky Ježíšovské oslovení Otce: „Abba“.

Doslovně „tati“, zahrnující v sobě dětinskou důvěru i synovskou úctu. Právě v tomto aramejském slově, které si prvotní církve uchovala jako modlitební výraz, je nepřekonatelným způsobem vyjádřeno to nové, co Ježíš přinesl na svět. Každý, kdo se spojí s Ježíšem, smí se stejně jako on zcela spolehnout na Boží lásku a věrnost a oslovovat jej jako „Abba, tati“. A v hodině temnoty si smí dovolit vyslovit před Bohem všechny své pochybnosti, strachy a výčitky.

Zkus i ty, v této chvíli, nahlas použít v modlitbě toto krásné oslovení, které doširoka otevírá srdce tvé i Boží. A to přes všechny tvé případné nedobré zkušenosti s pozemským otcem.

(P. Petr Hruška)

a že si dovoluji psát takto veřejné dopisy. Musí to být utrpení tyto dopisy číst! A proto nemohu jinak, než se opět za ty zatracené chyby i v tomto díle omluvit. Bude jich tu jistě opět jako máku... Nicméně od té doby, co jsem napsal první pozdrav svým Semilanům, se počet adresátů zvýšil. Všichni adresáti jsou mí kamarádi a přátelé a proto vím, že mé chyby jsou pro jejich oči jen důvodem pro přátelské přehlédnutí, kterým mlčky dokazují svou lásku. A já jim - a tedy i Vám - za to mnohokrát děkuji!

Náš Pane a Bože, Ty jediný vedeš nás a naši církve vstříc dobru, které je často zahaleno stínem. V těchto dnech se lidé z Káhiry, Sýrie, Indie, San Diega, Semil, Litmanovej, Saint Andrews, Říma, Žernůvky, Lurd, Olešnice u Červ. Kostelce, z Hoješina v Železných Horách, i z Kutlív u Kolína, a další a další, spojují modlitbou za církve a jejího emeritního, i za toho následujícího, papeže. Církve se tak opět rodí v srdcích věřících. Prosím Bože, dej, ať se tato pozitivní chuť lásky za druhé, jen tak nevytratí a ať se církve proměňuje nikoliv úřadem, ale láskou věřících k sobě navzájem, láskou k lidem jiných náboženství, i láskou k nevěřícím. Z celého srdce tě prosím za své milované Semilany, kteří mi tolik chybějí; také za obyvatele Domova sv. Alžběty v Žernůvce; i za ctihodné sestry boromejky z Nepomucena v Římě; v neposlední řadě tě prosím za otce kardinála a za jejich volbu nového nástupce *služebníka předsednictví v lásce*. Z celého svého nečistého a nehodného srdce, Tě za to všechno a za ty všechny prosím skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Váš i Kristův poutník Lukáš

Z pozice sedu vyfocen pohled na káhirskou Citadelu v pátečním odpoledni.

Z VRABČÁKU K NILU

Díl třináctý: O Káhiře podruhé, aneb do zahrady Al-Azhar

Mí milovaní Semilané, Žernůvkané, drahé sestry Nepomucenky, draží poustevníci a kněží, bratři a sestry, a vůbec všichni mí přátelé a kamarádi, posílám Vám další, již třináctý, dopis, ve kterém bych se s Vámi rád podělil o jeden pozoruhodný výlet, který jsem prožil.

Dá se říci, že vše začalo na počátku ledna, když se o jedné z velkých dvacetiminutových přestávek v Dar Comboni objevila jakási Petra Ježková z Čech. Náš „řídá“ Richard na mne mával a posunky upozorňoval, že si s ní budu rozumět. A bylo tomu tak. Petra je z města, kam se odstěhoval pan Hliník, tedy z Humpolce. Má egyptského přítele muslima a sama zde chce založit jakousi organizaci bojující za práva žen. Neumí arabsky a tak začala chodit do Dar Comboni na soukromé vyučovací hodiny. Věkem je asi o něco „moudřejší“, než já.

Před časem mi navrhl, že se zná s několika českými stavaři, kteří tu dlouhodobě pracují, a že bychom si mohli udělat seznamovací piknik v zahradě Al-Azhar. Tedy v zahradě, která je poblíž slavné stejnojmenné mešity a univerzity. Protože jsem stydlivý a nějakého velikého seznamování se panicky bojím, byl jsem k tomuto nápadu poměrně zdrženlivý a dával jsem vyhýbavé odpovědi. Když jsem to však přednesl Pánu Bohu v modlitbě, pocítil jsem jakýsi klid v srdci při přemítání o tomto seznamovacím pikniku. Piknik měl být v pátek, tedy v době kdy nehoří žádné domácí úkoly a člověk má před sebou volný víkend. Oznámil jsem tedy Petře, že souhlasím, a že přijdu. Bleskově navrhla, že bychom mohli jít rovnou ze školy pěšky přes město k univerzitě Al-Azhar a do oné zahrady. Souhlasil jsem.

V onen pátek ráno bylo počasí podivné. Bylo sice teplo, ale zataženo a foukal silný vítr, který dokonce i při pravidelném zápase ve stolním tenisu na dvoře Dar Comboni vstupoval nepředvídatelně do hry, jako pátý hráč do čtyřhry nebo jako třetí do dvouhry. Kolem poledního zavál poslední náraz větru, vykouklo sluníčko a počasí se stabilizovalo. Něco málo po jedné hodině jsme vyrazili směr Al-Azhar. V tu chvíli nám zavolali oni čeští inženýři, že se prý opozdí, a že se sejdeme až na lahvovém pivu v Café Riche ve čtvrti Downtown. Dále jsme tedy procházeli po třídě 26. června. Ulice byly přeplněné, tak jak je v Káhiře zvykem. Lidí a aut je tu bezpočetně. Prokličkovávali jsme davy i auty. Troubíci řidiče po čase přestanete vnímat a snažíte se vybojovat pro sebe svůj prostor. V obchodech, které jsme míjeli, bylo k dostání vše: pekařství, koberečářství, knihkupectví, hračkářství, papírnickví,... do toho jsme se občas museli vyhýbat věšákům s hadry, hadry a dalšími hadry. Po takové hodině chůze jsme dorazili do středového bodu vycházky, stanuli jsme totiž mezi dvěma slavnými mešitami, Husajnovou a Al-Azhar. První nese jméno po vnukovi proroka Muhammada, jehož smrt u irácké Karbaly v r. 680 je dodnes připomínána převážně v muslimském ší'itském světě. Snad je jeho lebka uložena právě zde. Současný architektonický stav této mešity vychází ze stavebních úprav z konce 18. století. Druhá mešita je zřejmě slavnější. Jde o mešitu Al-Azhar, která byla dokončena již v r. 972. I když od té doby, nejen díky zemětřesením, ale i díky rozšiřování dosáhla dnešní nevídané krásy v nebyvalé rozmanitosti, dvorů, nádvoří, knihoven, bran, mihrábů, minaretů,... V roce 988 u mešity vznikla univerzita, jejíž věhlas daleko přesahuje Káhiru... ale o tom všem, až někdy příště...

....Přeběhli jsme ulici a pokračovali dále směrem k zahradě Al-Azhar. Začali jsme stoupat do mírného kopečku, na jehož vrcholu je rozlehlá zahrada nesoucí slavný název. Po zaplacení vstupného jsme se stali součástí piknikující společnosti Káhiřanů. Bylo jich tu nespočet v nespočetně skupinkách. Co se týče zahrady, tak jde o zajímavý zážitek. Kus zeleně ve špinavé a zastavěné Káhiře je vcelku vítanou změnou. Asfaltované cesty pro pěší jsou lemovány keříky, za nimiž je nízko střížený trávník, který ve mne vyvolával vzpomínky na má zašlá léta golfová (...na které snad v budoucnu i naváží). Vše je krásně upraveno, uměle zavlažováno... Po chvíli jsme se dostali na nejvyšší bod této zahrady, který je upraven bílými kameny do podoby jakéhosi vyhlídkového místa. Protože toto místo bylo obsazeno káhirskými dvacetiletými jinochy a „jinoškami“, pubertáky a pubertáčkami, jen jsme se letmo rozhlédli a pokračovali dál v cestě. Zahrada je poměrně malá, když se to srovná s pražskou Stromovkou. Když se však srovná s brněnskými Lužánky, pak jde o podobnou velikost, i když ty káhirské Lužánky jsou asi dvakrát větší.

Jak jsem již upozornil, počasí nebylo úplně nejlepší, byla trochu podyma. Toto slovo jsem nyní užil jako kompromis. V našich očích se totiž jednalo o vyhlášený káhirský smog. Káhiřané tento termín odmítají a říkají, že je mlha. Mlha to nebyla, to vím bezpečně. Vždyť na rozpoznání mlhy je Semilan tím nejkvalitnějším expertem. Semily jsou přece známy právě svými nespočetnými celoročními mlhami. Řeka Jizera se svým soutokem s divočejší Oleškou, skoro v centru této podkrkonošské metropole, stejně jako ono semilské údolí, které je mnohými zváno spíše dírou, toto vše dohromady vytváří vynikající podmínky pro vznik mlhy. Dokonce i jeden spisovatelský bard pojmenovává město Semily Mlhanami, to aby zdůraznil onen příslovečný pošmurný stav Semilům tolik vlastní. Jestliže ovšem Semily nemají na to, aby svou mlhou překonaly onu pověstnou mlhu anglickou, či přímo londýnskou, tak tu káhirskou hravě strčí do kapsy.

Při procházce zahradou Al-Azhar jsme míjeli i vysoko položené umělé jezírko, u jehož břehu byla špičková restaurace. Pohled na pobíhající „pikolíky“ ve mne evokoval obrázek nějakého západního velkoměsta. Kolem dokonale upravených břehů jezírka byly rozesety lavičky, na nichž sedělo bezpočet lidí. S Petrou jsme pokračovali na nedaleký palouček, kde jsme si sedli na trávu. Zde jsme si krátce povídali o našich životech, a o tom, co že nás to vlastně zaválo do té tolik specifické egyptské kultury. Okolo nás se to hemžilo dětmi předškolního věku. Skákaly po sobě, honily se, pily z flašek, jedly, hledaly maminky, skákaly, házely si balónem, schovávaly se maminkám za sukně, válely se na tátových nohou,... Pak tu byli i -náctiletí pubertáci také v početných skupinkách. Někde byl stejný počet holek jak kluků, někde zase počet kluků převyšoval počet holek dvojnásobně, i trojnásobně. Posedávali v kroužcích, hlasitě si povídali, někteří zase hráli nejrůznější hry... holky měly vesměs všechny zahaleny vlasy šátky nejrůznějších barev, od červené, přes hnědou, žlutou, růžovou, modrou, blankytnou... pár jich bylo zahaleno černou od hlavy až k patě, včetně tváře, těch ale bylo jen několik. Kousek od nás seděli čtyři chlapi ve věku kolem třiceti, z nichž dva byli v klasických dlouhých košilích tzv. galábijích, a dva byli oblečení po evropsku. Ve skupince kousek od nich zase seděly jejich manželky, mezi těmito dvěma skupinkami poletovaly jejich děti a vyžadovaly pití, jídlo, balón, lízátko, knihu, vysmrkat,... Celkově řečeno, Káhiřané si sebou berou jídlo, posadí se na deku a vyprávějí si, přitom jedí, pijí, smějí se... vždyť je pátek, den setkávání. Do této idylky

bylo z reproduktorů slyšet veřejně pouštěnou hudbu. Jedna ze skladeb mne dokonale zaujala, protože mne vrátila do dětství na můj milovaný Vrabčák. Nevím, zdali Vám říká něco jméno klavíristy *Richarda Claydermana*, případně skladatele *Paula de Senneville*. Pokud ne, pak zkusím ještě jednu nápovědu a to název skladby: *Ballade pour Adele (Balada pro Adélu)*. Pokud Vám to stále nic neříká, jsem přesvědčen o tom, že tuto slavnou skladbu znáte! Troufám si totiž říci, že většina z Vás si pamatuje nezapomenutelný diskusní socialistickou ideologii „pročpělí“ pořad Československé televize s názvem *Vysílá studio Jezerka*. Titulní skladbou k tomuto pořadu, který byl vyslán již od roku 1975, byla právě ona klavírní balada pro Adélu. Pamatuji si, jak jako malý jsem tuto znělku miloval, dokonce tak, že jsem si ji zkoušel vybrnkávat na naše vídeňské křídlo, které dodnes důstojně stálo v obývacím pokoji. Troufám si tvrdit, že bych byl schopen variací na tuto skladbu opětovně zahrát. Jako malý jsem si ji totiž přehrával snad tisícekrát v nejrůznějších variantách – i přesto, že jsem hudebně a harmonicky hluchý!

Tak přesně tato skladba se linula ze zavěšených reprobeden na křivých stožárech kolem našeho sedacího pláčku. Seděl jsem hlavou k vyvýšenině Mokattam na jehož prvním vrcholku snad již roku 1176 slavný Saladin zahájil stavbu slavné a mohutné pevnosti, citadely. Dnes se z původní zástavby toho moc nedochovalo, svědkem slavných dob je však stále mešita Mohammeda Aliho (tzv. alabastrová mešita), mešita al-Nasir a studna sv. Josefa. Dnes je ve zdejších rozlehlých prostorech několik muzeí, např. vojenské a policejní muzeum, muzeum policií zabavených věcí, nebo muzeum kočárů. Ale protože jsem v tomto komplexu ještě nebyl, nebudu Vám o tom vyprávět a vrátím se zpět na vedlejší vrh se zahradou Al-Azhar.

Po pár desítkách minut jsme se zvedli a kráčeli zpět, tedy severním směrem. Začali jsme prudce klesat k zachovalým starým městským hradbám, které jsou dnes opraveny. V jednom místě jsme těmito vysokými hradbami proběhli a ocitli jsme se uvnitř staré káhirské čtvrtě Ad-Darb Al-Ahmar. Uličky byly uzounké, domy se tyčily do výšky několika poschodí, některé se nakláněly na tu či onu stranu. Po chvíli jsme dorazili na přenádherne malinkaté náměstíčko jako vystřižené ze středověké Itálie, jen místo kostela zde byla mešita. Cesty byly klikaté a špinavé, ale na to si časem zvyknete. V přízemí domů byli řemeslníci, tu se svařovalo, tu se šilo, tu se hoblovalo, tu se kouřila šiša, tu se mohlo dostat něco k snědku, tu zase vykukávala prosklená lednička s nápoji všeho druhu, tu se z plechů zhotovovalo všelicos, tu zase byl široký sortiment dřevěných klíček,... Po několika minutách jsme se dostali k Bab Zuwejle, tedy k tzv. jižní bráně islámského starého města. Zde se ulice rozšířily, přibýlo aut i lidí a objevil se na ulici i asfalt. Pokračovali jsme dále k Nilu po ulici Šaria' Ahmed Máhir, která se zanedlouho ztratila v modernějším káhirském zastavění a získala nové názvy. To jsme již lemovali i moderní obchody Rolex, Hyundai,...

Co všechno jsme pak zažili s českými inženýry, kteří na nás již čekali ve slavném Café Riche, ale hlavně o této slavné kavárně, o Abbásovi, o podzemí této unikátní kavárny, o Emmě Destinové a Nadžibu Mahfúzovi, o tajné chodbě,... O tom všem pro dnes již pomlčím a odkáži na nějaký z příštích dílů.

Vážení a milí přátelé, nechci, aby to znělo jako fráze, nad kterou se nepřemýšlí a jen se pokrytecky užívá, já však velice vnitřně trpím tím, že psát neumím, že píšou s chybami